

КНИЖКА ЧЕТВЪРТА

1941 — 1942

ГОДИНА XXXVII

МАЙКА

Радостъ въ нашия домъ настава,
щомъ зората затрепти,
и душата ни запѣва:
Майко, радостъта си ти!

Слънце лжчезарно грѣе,
свѣтълъ духъ надъ насъ лети,
въ свѣтло чувство ни люлъе:
Майко, слънцето си ти!

Вѣра бодра насъ окриля
и въ очитѣ ни блести
дава смѣлость, нови сили:
Майко, вѣрата си ти!

БАЩА

Смѣлъ орелъ смѣлъ погледъ вперилъ,
непрестанно надъ насъ бди,
силнитѣ крила разперилъ:
Татко, тозъ орелъ си ти!

И звезда въ нощъ тъмна свѣти,
тя ни пази отъ беди,
и ни сочи брѣговетѣ:
Татко, тазъ звезда си ти!

Скжпъ герой земя ни брани,
въ боя мечтъ му звѣнти,
капе кръвъ отъ люти рани:
Татко, тозъ герой си ти!

Иванъ Карановски